

Sygnatura akt VI Ka 863/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 stycznia 2015 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Agata Gawron-Sambura

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r.

sprawy **M. F. syna T. i D.**

ur. (...) w C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 19 sierpnia 2014 r. sygnatura akt VI K 107/14

na mocy art. 437 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 104 § 1 pkt 7 kpw i art. 118 § 2 kpw

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie wobec oskarżonego M. F. o czyn z art. 122 § 1 kw polegający na tym, że dnia 3 kwietnia 2010 r. w P. nabył od nieustalonej osoby telefon komórkowy marki S. (...) wartości 200 zł na szkodę Ł. K. wiedząc o tym, że pochodzi on z kradzieży z uwagi na przedawnienie karalności;

2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 863/14

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 27 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2014r., w sprawie o sygn. VI K 107/14, uznał oskarżonego M. F. za winnego popełnienia tego, że w dniu 3 kwietnia 2010r. w P. przyjął od nieustalonej osoby uzyskany za pomocą przestępstwa rozboju telefon komórkowy marki S. (...) wartości 200 złotych na szkodę Ł. K., tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk i za to na mocy art. 291 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów procesu.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości przez oskarżonego, który zakwestionował przyjętą przez Sąd kwalifikację prawną przypisanego mu czynu, podnosząc, iż czyn ten, w obliczu prawidłowych ustaleń faktycznych, stanowi wykroczenie z art. 122 § 1 kw. Podkreślając wartość nabytego telefonu komórkowego oraz okoliczności tego nabycia, wniósł on zatem o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie mu kary za wykroczenie paserstwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się zasadna na tyle, że w wyniku jej wywiedzenia konieczne stało się uchylene zaskarżonego i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umorzenie postępowania wobec oskarżonego o czyn z art. 122 § 1 kw polegający na tym, że w dniu 3 kwietnia 2010r. w P. nabył od nieustalonej osoby telefon komórkowy marki S. (...) wartości 200 złotych na szkodę Ł. K. wiedząc o tym, że pochodzi on z kradzieży – z uwagi na przedawnienie karalności.

Rzecz mianowicie w tym, że Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu M. F. przestępstwo paserstwa polegające na przyjęciu telefonu komórkowego uzyskanego za pomocą przestępstwa rozboju, nie czyniąc jednak jakichkolwiek ustaleń faktycznych w przedmiocie jego świadomości co do źródła pochodzenia przyjmowanego przez niego przedmiotu. W pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia Sąd ten, opierając się w całości na wyjaśnieniach oskarżonego oraz częściowo na zeznaniach A. K., w zakresie korespondującym z relacją oskarżonego, parokrotnie w sposób enigmatyczny ograniczył się do stwierdzenia, iż oskarżony wiedział, że przedmiot ten „pochodzi z przestępstwa”, został uzyskany „za pomocą czynu zabronionego”. Takie sformułowania w obliczu przeprowadzonych dowodów uniemożliwiają przyjęcie, iż M. F. miał świadomość przyjęcia czy też nabycia przedmiotu pochodzącego z rozboju. Analizując przeprowadzone postępowanie dowodowe nie sposób wykazać oskarżonemu, by działał on ze świadomością tego, iż przyjęty (jak ustala Sąd meriti) przez niego telefon komórkowy pochodził z rozboju, a tylko taka jego świadomość jako sprawcy paserstwa przesądzałaby o jego odpowiedzialności za występki, nie zaś za wykroczenie – i to niezależnie od wartości przyjmowanego mienia, wbrew temu, co wywodzi skarżący. Trzeba bowiem pamiętać, iż świadomość pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego oceniać należy na podstawie znanych osobie nabywającej tę rzecz lub ją przejmującej okoliczności związanych z czasem przed popełnieniem czynu lub z czasem jego dokonywania (tak wyrok SN z dnia 17 XI 1972r., II KR 162/72, OSNKW 1973, nr 4, poz. 46).

Dla oceny odpowiedzialności sprawcy nie jest obojętne ustalenie, za pomocą jakiego czynu zabronionego uzyskane zostało mienie, które następnie sprawca ten przyjął. O ile bowiem art. 291 § 1 kk nie stawia żadnych warunków w tym przedmiocie, o tyle art. 122 § 1 kw przewiduje, iż poza wartością mienia, która obecnie, na skutek nowelizacji Kodeksu wykroczeń, dokonanej ustawą z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013r.), obowiązującej od dnia 9 listopada 2013r., nie może przekraczać ¼ minimalnego wynagrodzenia, mienie to ma pochodzić z kradzieży lub przywłaszczenia. Każde zatem ustalenie, iż sprawca przyjął (nabył) mienie o wartości przekraczającej wartość ¼ minimalnego wynagrodzenia lub też, że niezależnie od wartości tegoż mienia – zostało ono uzyskane w drodze innego czynu, niż kradzież bądź przywłaszczenie, powoduje konieczność rozważenia winy sprawcy na płaszczyźnie art. 291 § 1 kk, nie zaś art. 122 § 1 kw. Wydaje się, iż w tej kwestii nie może być wątpliwości, skoro przepis art. 122 § 1 kw ściśle wymienia źródła pochodzenia przedmiotów (kradzież, przywłaszczenie – jako proste formy zamachu na mienie), które sprawca tego wykroczenia nabył, pomógł do ich zbycia albo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął lub pomógł do ich ukrycia.

Z ustaleń Sądu Rejonowego, zaprezentowanych w motywacyjnej części wyroku, wynika, iż oskarżony nie uczestniczył w zarzucanym mu przez Prokuratora przestępstwie rozboju na szkodę Ł. K., a jego działanie miało jedynie ograniczyć się do przyjęcia telefonu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego. Opierając się w całości na relacji oskarżonego, Sąd orzekający zatem dał mu i wiarę co do tego, że w momencie przyjmowania telefonu komórkowego miał on świadomość jedynie tego, iż przyjmowany przez przedmiot pochodzi z kradzieży. Wskazują na to w pełni konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie oraz częściowo relacja A. K., z której miało wynikać, że miał uprzedzać oskarżonego o źródle pochodzenia telefonu.

Skoro tak, to w konsekwencji należało uznać, iż czyn popełniony na szkodę Ł. K., a polegający na nabyciu przez oskarżonego od nieustalonej osoby telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 200 złotych wiedząc o tym, że pochodzi on z kradzieży stanowi nie przestępstwo, lecz wykroczenie z art. 122 § 1 kw. Mając zaś na uwadze, że czyn ten został popełniony w dniu 3 kwietnia 2010r., jego karalność ustala na skutek upłynięcia terminu wskazanego w art. 45 § 1 kw.

Z tych względów Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok (art. 104 § 1 pkt 7 kpw) i przyjmując, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 122 § 1 kw, postępowanie o ten czyn umorzył na mocy art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.